

בחלומי נסיתי לטלפן אל אלוהים

שאלה היתה לי אליו, דחופה וחשובה מאד
כזאת שנוהגים לכנות שאלת חיים ומות –

אלהים!

כל חיי אני חוזרת על פתחו מבקשת פתרונים
סחור-סחור אלה, כמו הארץ סביב השמש,
ותמיד שריר המרחק הקבוע המוגע מהגיע,
המרחק אבי הכמיהה אשר נמתחת ומותחת
את הנשמה עד כלות. זו הכמיהה שאינה חרלה
לבנות גשרים אף כי הם נקטעים באמצע הדרך,
תלויים בחלל על בלימת המעט –

בחלומי נסיתי לטלפן אל אלהים –

לרגע נדמו הכוכבים על פני לוח השמים ככפתורים
באיזו מרכות טלפונים כבירה שמרכזניה לוטים בעננים.
חיגתי מספר אחר מספר מתוך ספר הטלפונים הענק
של היקום, אבל כל הקוים היו תפוסים.
(נראה כי נקל לברא עולם בששה ימים מאשר
לחדש מעשי בראשית יום-יום.)

אולי המספר חסוי, חשבותי, או, פשוט

כל מספר שחיגתי מקורו בטעות –

לוי היה משיבון לפחות, מאותם האומרים:

”נא להשאיר הודעה ותענה בהקדם...”

אך גם זאת ללא הועיל כי ”בהקדם” בודאי

יהיה מאחר מדי, מה גם שמדבר כאן

בזמן אלהי –

באין מענה נותר רק הענוי –

בינתיים המשכתי לחיג ולחיג צופה ומצפה לחסד –

וכל הזמן הייתי ערה לכך שבפעם אני חולמת,

אבל סגורה ומסגרת במציאות אחרת

ככקורים של עכביש נסתר ומסתורי.

הלוך ושוב פסעתי, אסירה בד' האמות של כלא שנתי –

ועודי תועה כה וכה בנפתולי מכוכי כאחד מאותם

גבורים מתסכלים בספר המעשים של עגנון,

הקיצתי פתאם לצלצול הטלפון –

בתדרי, צח ומצחצח כבר עמד בקר במלא הדרו,

יום חדש נצנץ אלי מן החלון –

סוס בלב מנהטן

בתוך תמרות עשן, אדי בנזין,

והמזן עם, סוס ועליו שוטר במדי

יושב כמלך רב –

שער בנפשה, סוס בלב מנהטן!

מעין נס בזעיר אנפין –

אמנם לא כאותם נסים שעשה אלהים

לאבותינו בימים ההם, שאנו מיחלים

כי יעשה גם לנו בזמן הזה –

אבל בכל זאת אף כאן

סוס ורכבו רמה בעיר הומה –

בפתח הפרק עם רכבו נצב –

בדומה לאחד הפסלים הפזורים למכביר

בגנים ובקרנות רחוב של ערים ובירות,

להנצחת ארוע שבשעתו חשוב נחשב

על-פירב של איזו מלחמה –

אבל סוס זה אינו פסל הנה אף עכשו

כפף ברכו, נחיריו רוטטים במקצב תואם

לזיע לסתותיו כשהוא לועס,

ולועס כל הזמן וכתפוס בשרעפיו –

אני צופה בו ותוהה על מה חושב סוס בודד

עומד לו כך בלב הכרך?

האמנם עציבות עיניו, או רק את עצבי

הן משקפות בלבד?

כלום יתגעגע לריחות השחת הנשחתים פה

בהבל ההבלים של עיר?

והאם מאד תכבד עליו יד אדוניו?

או, שבכחו של קצת מספוא

להמתיק לו את מתגו?

סוף-סוף מה אין עושים כדי לחיות?

דברי חכמים אינם שגורים על פי-סוס

מן הסתם, (לא שהם שגורים על פי כל אדם)

ולא ידע מאין בא ולאן הוא הולך –

מרסן ומשעבד, ברי שאין גורלו נתון בידי,

הן אפלו שמו מעיד עליו שראשיתו כאחריתו

ואין בין סמך לסמך על מה שיסמך

פרט לו קטנה שבפעם דומה לשוט –

סוס בלב מנהטן בדרך יעמד, נדמה עצוב מאד.
האמנם עודו קשוב להד שעטת הפרא של אחיו
הגוועה בקצוי ערבה רחוקים לעד?
במקומו תקוע עכשו כאחד שאבדו לו כל דרכיו,
כמוני.

ערגת הרוח

ערגת הרוח בארנים

עם פעם פעמונים בשעת ערבים –

את יודעת שהלילה קרוב,

ונאחזת בקרנות הערב

המאדימות בקצוי אפקים,

מתפללת לשהות.

השקיעה היפה שבעתים יקרה

משום שהנה-הנה היא הולכת –

גם הצמרות המשתרגות בתוכה

שולחות אצבעות-ענפים

לעצר בה.

אי בגבה צפור קטנטנה

מנפנפת בכנפיה קלילות,

ובלכד שתשאיר למעלה,

והרגע מפרפר ומעפעף כעין

מסרבת להעצם –

ערגת הרוח... כה צעירה ועזה

עודנה בגוף הקמל ונחלש.

הו, ערנת היפי הזה!

ערגת הרוח...

פרור אשר על קצה מזלג-הכאב –

רק לא למות, לא עכשו –

אחר-כך, אחר-כך...